

SORCERY
OF
THORNS

Könyvek
varázslata

MARGARET ROGERSON

SORCERY
OF
THORNS

Könyvek
varázslata

KOSSUTH KIADÓ

A kiadás alapja:
Margaret Rogerson: *Sorcery of Thorns*
First published in 2019 by Margaret K. MacElderry Books,
an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division
1230 Avenue of the Americas, New York, New York 10020

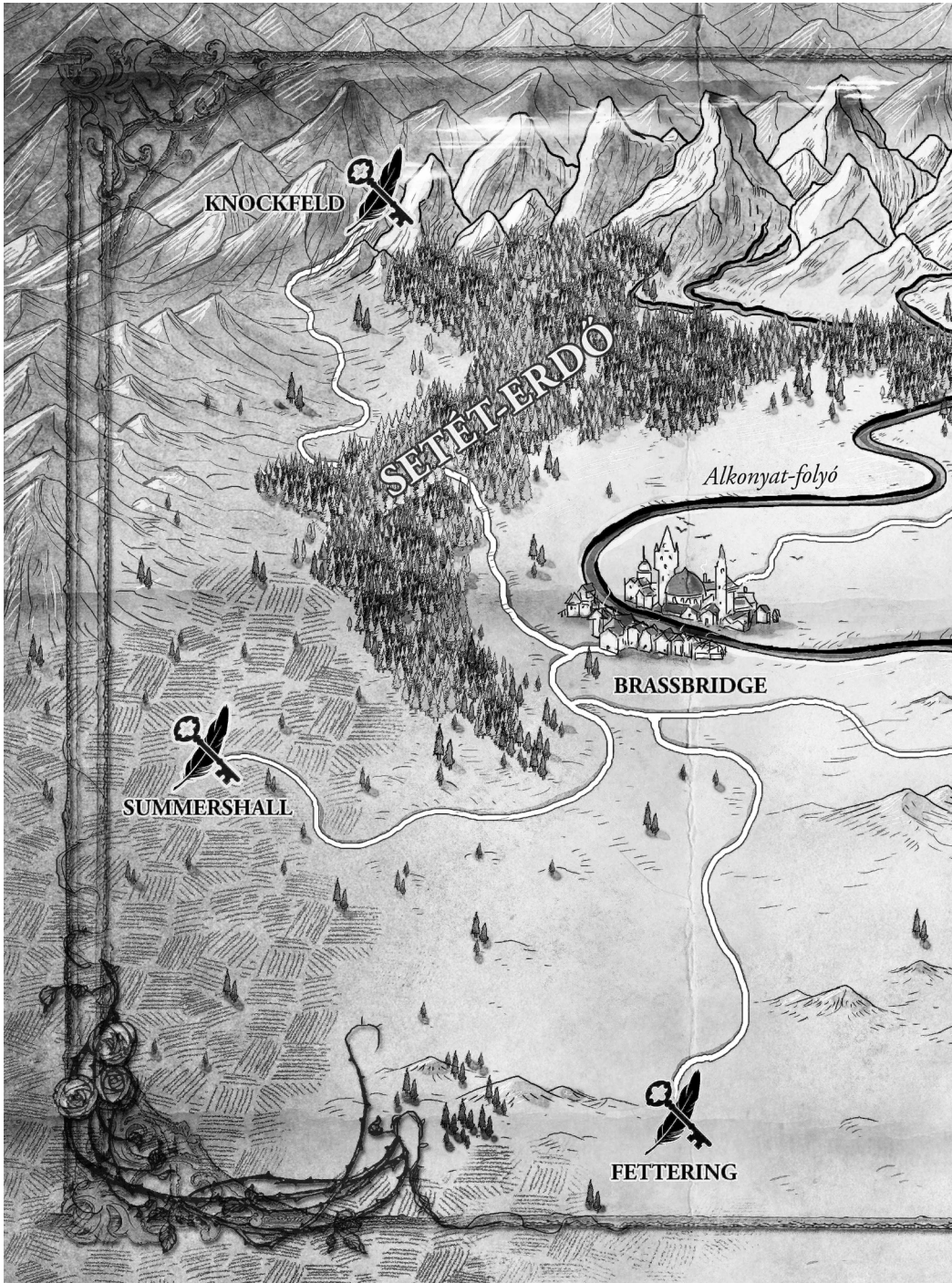
FORDÍTOTTA
Farkas Veronika

ISBN 978-963-636-266-9

Minden jog fenntartva

© Margaret Rogerson 2019
Cover illustration © Charlie Bowater 2019
© Kossuth Kiadó 2024
© Hungarian translation Farkas Veronika 2024

*Az összes olyan lánynak,
aki a könyvekben találta meg önmagát.*

KNOCKFELD

SETÉTERDŐ

Alkonyat-folyó

BRASSBRIDGE

SUMMERSHALL

FETTERING

ELKENSPINE-HEGYSÉG

HARROWS

FAIRWATER

VADYOCSÁR

Egy

A halál napnyugtakor érkezett meg Summershall Nagy Könyvtárába, méghozzá hintón. Elisabeth az udvarban állt, és onnan figyelte, ahogy a lovak űzött tekintettel, habzó szájjal bevágtatnak a kapun át. A naplemente utolsó sugarai úgy izzottak magasan a fejük felett, a Nagy Könyvtár toronyablakaiban, mintha a benti helyiségek ki-gyulladtak volna – ám a fény gyorsan fogyatkozott, egyre feljebb vonult, hosszú árnyékujjakat húzva az angyalok és vízköpők elé, amelyek a könyvtár esőcsíkos párkányain álltak őrt.

A zörögve lassító hintó oldalán aranyozott címer ragyogott fel: egy lúdtoll és egy kulcs keresztezte egymást rajta, a Kollégium szimbólumai. A kocsi hátsó felét vasrácsokkal alakították cellává. Elisabeth tenyerén a hideg este ellenére is verejtek ütött ki.

– Scrivener – szólalt meg a mellette álló nő. – Nálad van a só?
A kesztyűd?

Elisabeth megpaskolta a mellkasán lévő bőrszíjakat, és kitapogatta rajta a zsebeket, ahogy a derekán lévő sóerszényt.

– Igenis, igazgatónő.

Csak kardja nem volt. De ahhoz, hogy azt is kiérdemelje, először felügyelővé kellett válnia, ami többévi képzést jelentett a Kollégiumban. Nem sok könyvtáros jutott el odáig. Vagy feladták menet közben, vagy meghaltak.

– Akkor jó.

Az igazgatónő hallgatott. Távolságtartó, elegáns hölgy volt, jég hideg vonásokkal és lángvörös hajjal. Egy heg szaladt a bal halántékától egészen az álláig, ami összerántotta a bőrét, és a szája egyik sarkát oldalra húzta. Elisabethhez hasonlóan ő is bőrszíjakat viselt a mellkasán, alatta viszont felügyelői egyenruhát hordott segédkönyvtárosi köpeny helyett. A lámpafény megcsillant sötétkéék blézere rézgombjain, és visszatükröződött kifényesített csizmájáról. Az oldalán lógó vékony, elkeskenyedő kard markolatán gránátkövek csillogtak.

Ez a kard híres volt Summershallban. Démonpusztítónak nevezték, és az igazgatónő egyszer, tizenkilenc éves korában még egy maleficusszal is végzett vele. Akkor szerezte a sebhelyét, ami a pletykák szerint elviselhetetlen fájdalmat okozott neki beszéd közben. Elisabeth kételkedett a szóbeszéd igazságtartalmában, azt viszont ő is észrevette, hogy az igazgatónő alaposan megválogatja a szavait, és soha nem mosolyog.

– Ne feledd – tette hozzá a felettese végül –, hogy ha hangokat hallasz a fejedben, amikor leérünk a pincébe, nem szabad hitelt adnod nekik. Ez egy nyolcadik szintű, több száz éves darab, amit nem ajánlatos alábecsülni. A létrehozása óta több tucatnyi embert kergedett örületbe. Készen állsz?

Elisabeth nagyot nyelt. A torka elszorult, képtelen volt válaszolni. Még azt is alig tudta elhinni, hogy az igazgatónő egyáltalán hajlandó beszélni hozzá, nemhogy azt, hogy épp őt hívták segíteni egy szállítmánynak a pincében való elhelyezésénél. Az ilyen feladatok általában meghaladták az egyszerű segédkönyvtárosok kompetenciáját. Úgy cikázott benne a remény, mint egy épületben csapdába esett madár, ami a levegőbe röppen, lezuhan, majd ismét felrepül, és teljesen kimeríti magát, a távoli, nyílt égbolt ígérete felé törekedve. És úgy követte a rémület, mintha az árnyéka lenne.

Lehetőséget akar adni nekem arra, hogy bebizonyítsam, érdemes engem felügyelővé képezni, gondolta. Ha kudarcot vallok, akkor meghalok. De ebben az esetben legalább lesz valami hasznom. Eltemethetnek a kertbe, hogy táplálékul szolgálhassak a cékláknak.

Beletörölte izzadt tenyerét a köpenyébe, és bólintott.

Az igazgatónő elindult az udvaron át, a lány pedig követte. Kavicsok csikorogtak a talpuk alatt. Amikor közelebb értek a hintóhoz, érezhetővé vált a levegőben terjengő, a tengerparton felejtett, hetek óta sós vízben rothadó irháéra emlékeztető bűz. Elisabeth a Nagy Könyvtárban nőtt fel, mágikus kötetek tinta- és pergamenillatától körülvéve, és ez nagyon különbözött attól, amihez hozzászokott. A bűz csípte a szemét, és libabőrössé tette a karját. Még a lovak is idegesnek tűntek tőle. Felágaskodtak a fogatban, és a levegőbe rugdalták a kavicsokat, ügyet sem vetve a kocsis nyugtató próbálkozásaira. Elisabeth kicsit irigyelte őket, mert nem tudták, mi utazott mögöttük egészen a főváros óta.

A hintó elejéből két felügyelő ugrott le, a kezüket a kardjuk markolatán tartva. Elisabeth nagy erőfeszítéssel tartotta magát, és nem hőkölt hátra, amikor szigorúan végigmérték. Ehelyett kihúzta magát, felszegte az állát, és igyekezett ugyanolyan kifürkészhetetlen ar-

cot vágni, mint ők. Lehet, hogy soha nem fogja kiérdemelni a kardot, de megpróbált legalább külsőre elég bátornak tűnni hozzá.

Az igazgatónő kulcskarikája megzörrent, és a hintó hátsó ajtóí dermesztő nyikorgással kitértek. A vasfalú cella először üresnek tűnt a félhomályban. Majd Elisabeth lassanként ki tudott venni a padlón egy lapos, szögletes fémládát, amelyről tucatnyinál is több lakat lógott. A laikusok számára túlzásnak tűnhetett volna ennyi elővigyázatosság – de nem sokáig. A homályos némaságban egyszer csak egy hatalmas, visszhangzó puffanás rezgettette meg a levegőt; elég erős volt ahhoz, hogy beleremegjen a hintó, és az ajtóí is megzörrenjenek a zsanérjukon. Az egyik ló felnyihogott.

– Gyorsan! – mondta az igazgatónő. Megragadta a láda egyik fogantyúját, Elisabeth pedig a másikat. Megemelték, és elindultak egy ajtó felé, amely fölött két oldalról könnyező angyalok tartottak egy stilizált pergamentekercset. OFFICIUM ADUSQUE MORTEM, állt rajta halvány betűkkel, majdnem teljesen beleveszve az árnyékba. A felügyelők mottója. *Kötelességteljesítés mindhalálig.*

Beléptek a hosszú kőfolyosóra, amelyet fáklyák villódzó fénye világított meg. Elisabeth karja máris sajgott a láda ólomsúlyától. A terük nem mozdult meg többször, de a lányt a mozdulatlanság sem nyugtatta meg, mert sejtette, hogy mit jelenthet: azt, hogy a benne lapuló könyv hallgatózik. A megfelelő pillanatra vár.

A pince bejáratánál egy újabb felügyelő állt őrt. Amikor megpillantotta Elisabethet az igazgatónő mellett, apró disznószemében gyűlölet csillant. Finch nagydarab férfi volt, rövidre nyírt, ősz hajjal és húsos arccal, amelyben szinte teljesen eltűntek a vonásai, mint a mazsolák a kuglófban. A segédek arról ismerték, hogy a jobb keze jóval izmosabb, mint a másik, mert megedződött a korbácsolásuktól.

Elisabeth olyan szorosan markolta a láda fogantyúját, hogy el-
fehéredtek az ujjzúletei, és ösztönösen megfeszítette a testét, ütésre
számítva, de Finch semmit sem tehetett az igazgatónő előtt. Csak
dünnyögött valamit az orra alatt, miközben húzni kezdett egy láncot.
A rács araszról araszra kúszott egyre feljebb, idővel a fejük fölé emel-
ve hegyes, fekete fogait. Elisabeth előrelépett.

A láda pedig *megvonaglott*.

– Nyughass! – csattant fel az igazgatónő, miközben mindketten
nekitántorodtak a kőfalnak, és alig sikerült megőrizniük az egyensú-
lyukat. Elisabeth gyomra bukfencet vetett. A csizmája orra lelógott
a csigalépcsőről, amely szédítően kanyargott lefelé a sötétségbe.

Ekkor döbbszent rá a rettenetes igazságra: a grimoár* azt akarja,
hogy lezuhanjanak. Elképzelte, amint a láda lebukfencezik a lép-
csőn, az alján lévő kőpadlóra érkeve nagyot csattan, és darabokra
esik... Mindez az ő hibája lesz!

Az igazgató keze a vállához ért.

– Semmi gond, Scrivener. Nem történt semmi baj. Kapaszkodj
a korlátba, és haladjunk tovább!

Elisabeth nagy erőfeszítéssel elfordította a tekintetét Finch meg-
vető fintoráról. Elindultak lefelé. Odalentről pincehideg huzat fújt
felfelé, jeges sziklák penész-, és valami jóval természetlenebb sza-
gát sodorva magával. Magukból a kövekből is áradt az őszöreg rossz-
indulat, egy olyan tudat rosszindulata, amely évszázadok óta sötét-
ségben lapul, nem alszik, és nem álmodik. A több száz tonna föld alá
szorult némaság olyan végtelen volt, hogy Elisabeth a saját pulzusa
lúktetését hallotta a fülében.

* Mágiatankönyv, varázskönyv.

Az egész gyermekkorát azzal töltötte, hogy sorra felderítette a Nagy Könyvtár ezernyi zegzugát, feltárta számtalan rejtélyét, de magában a pincében még soha nem járt. Ugyanakkor a könyvtár alatti kazamata tudata egész életében megbújt a tudata háttérében, mint amikor valami elgondolhatatlan leselkedik az ember ágya alatt.

Ez az én nagy lehetőségem, emlékeztette magát. Most nem adhatja át magát a félelemnek.

Végül leértek egy pincébe, amely egy katedrális kriptájára emlékeztetett. A falai, a mennyezete és a padlója mind ugyanabból a szürke kőből voltak kifaragva. Hosszában bordázott oszlopait és boltíves mennyezetét művészien, sőt talán kifejezett alázattal faragták ki. A falifülkékben angyalszobrok álltak, a lábuk előtt égő gyertya. Szomorú, árnyékba boruló szemmel figyelték a vaspolcokat, amelyek egymás mellett sorakoztak a helyiség közepén. A könyvtár felsőbb szintjein található polcokkal ellentétben ezeket a padlóhoz hegesztették, és láncokkal rögzítették a lelakatolt ládákat is, amelyek fiókként csúszkáltak a polcokon.

Elisabeth némán győzködte magát, hogy a ládákból felszálló sutogások csak a képzelete művei. A láncokat vastag porréteg borította. A legtöbb ládát évtizedek óta nem mozdították el, és ezeknek a lakói mély álomba merültek. Elisabeth tarkója mégis úgy bizsergett, mintha figyelné valaki.

Az igazgatónő a polcok mögé vezette, egy olyan cella felé, amelynek a közepén egy padlóhoz csavarozott asztal állt. A helyiséget bevilágító olajlámpa sárgás ragyogásba borította a bútordarab lapját. A láda nyugtalanítóan együttműködő maradt, miközben lerakták a négy mély vájat mellé, amelyek olyan benyomást keltettek, mintha egy hatalmas vadállat karmai szántották volna végig a fát. Elisabeth

tekintete újra és újra a vajatok felé siklott. Pontosan tudta, hogyan kerültek oda. Hogy mi történik, ha egy grimoár elszabadul.

– Mi az első óvintézkedés? – kérdezte az igazgató, kirántva Elisabetht a gondolatai közül. A vizsga megkezdődött.

– A só – nyúlt a lány a derekáról lógó erszény felé. – A vashoz hasonlóan a só is elgyengíti a démoni energiákat.

A keze kicsit megremegett, miközben kirázta a kristályokat, és egyenetlen kört formázott belőlük. A girbegurba körvonalak láttán szégyenpír öntötte el az arcát. Mi van, ha kiderül, hogy mégsem áll készen?

Az igazgatónő szigorú arcán alig észrevehető gyengédség suhant át.

– Tudod, miért döntöttem úgy, hogy megtartalak, Elisabeth?

A lány megdermedt, és elakadt a lélegzete. Az igazgatónő még soha nem szólította a keresztnevén, csak a vezetéknevén, Scrivenernek, vagy néha írnoknak, attól függően, hogy mennyire haragudott rá éppen. Általában nagyon.

– Nem, igazgatónő – felelte.

– Ha jól emlékszem, vihar tombolt. A grimoárok nyugtalankodtak azon az éjszakán. Akkora zajt csaptak, hogy szinte meg sem hallottam a kopogtatást a bejárati ajtón.

Elisabeth könnyen el tudta képzelni a jelenetet. Azt, ahogy eső csapkodja az ablakokat, és a könyvek üvöltének, zokognak, és hányják-vetik magukat a láncaik között.

– Amikor rád találtam a lépcsőn, és felkaptalak, hogy behozzalak, biztosra vettem, hogy sírni fogsz. Te viszont csak körülnéztél, és nevetni kezdted. Egyáltalán nem féltél. Abban a pillanatban tudtam, hogy nem lennék képes elküldeni téged egy árvaházba. Te éppen úgy ide tartozol, ebbe a könyvtárba, mint bármelyik könyv.

Elisabeth már korábban is hallotta ezt a történetet, de mindig csak a tanáraitól, nem magától az igazgatónótól. Most két szó visszahangzott a fejében olyan erővel, mint a szívverés: *ide tartozol*. Tizenhat éve várt ezekre a szavakra, és kétségbeesetten reménykedett abban, hogy igazak.

Lélegzet-visszafojtva figyelte, ahogy az igazgatónő a kulcsaiért nyúl, és kiválasztja a legnagyobbat, amely olyan ősoleg, hogy szinte már felismerhetetlenné rozsdásodott. Az igazgatónő nyilvánvalóan túltette magát a szentimentális pillanatán. Elisabeth meglepődött azzal, hogy elismételte magában azt a fogalmat, aminek letételére azóta törekedett, hogy az eszébe jutott. Egy szép napon ő is felülmúl lesz. És az igazgatónő büszke lesz rá.

Amikor a láda fedele felnyílt, só ömlött az asztalra. Rothadó bőrszag árasztotta el a pánccéltermet, és a lány majdnem öklendezni kezdett.

Egy grimoár hevert aládában. Vastag kötet volt, rendezetlen, sárguló lapok sorakoztak zsíros, fekete bőrborítóban. Teljesen hétköznapinak tűnt volna, ha nem púposodik a fedele. A kitüremkedések hatalmas bibircsókokra vagy a forró szurok felszínén megjelenő buborékokra emlékeztettek. Akkorák voltak, mint egy-egy nagy üveg-golyó, és többtucatnyi sorakozott a fedélen, amelynek szinte minden egyes négyzetcentimétere eldeformálódott tőlük.

Az igazgatónő elővett egy súlyos vaskesztyűt. Elisabeth sietve követte a példáját. Az ajkába harapott, amikor az igazgatónő kiemelte a könyvet a ládából, és lerakta a sókör közepére.

Abban a pillanatban a kitüremkedések szétnyírtak. Mégsem bibircsók voltak – hanem szemek. Változatos színű, vérben forgó szemek, kitáguló és tűhegynyire összehúzódó pupillákkal. A grimoár vonaglott az igazgatónő kezében, aki összeszorította a fogait, és erő-

szakkal felnyitotta a kötetet. Elisabeth automatikusan benyúlt a körbe, és leszorította a másik oldalát. Még a kesztyűjén át is érezte, ahogy a bőrfedél megremegve ellenáll. Dühödten. Elevenen.

Azok a szemek nem mágikus képződmények voltak. Valódi koponyákból szedték ki őket, olyan emberekből, akiket feláldoztak abból a célból, hogy létrehozzák ezt a könyvet, amely elég erős az oldalaira rögzített varázsigék megtartásához. A történelem tanúsága szerint ezeknek az áldozatoknak a nagy része nem önkéntes volt.

– A *Szemek könyve* – jegyezte meg az igazgatónő higgadt hangon.
– Olyan varázsigéket tartalmaz, amelyek lehetővé teszik a varázslók számára, hogy behatoljanak mások elméjébe, olvassanak a gondolataikban, sőt irányíthassák is a viselkedésüket. Szerencsére csak néhány varázsló kapott engedélyt arra az egész országban, hogy egyáltalán beleolvasson.

– De miért akarna bárki is ilyet tenni? – bukott ki Elisabeth száján, még mielőtt észbe kaphatott volna.

A válasz egyértelműnek tűnt. A varázslók természetüknél fogva gonosz teremtmények, akiket megront a démoni mágia, amellyel dolgoznak. Ha nem lettek volna a Reformok, amelyek többek között a könyvek emberi testrészekbe való kötését is törvényen kívül helyezték, az olyan grimoárok, mint a *Szemek könyve*, nem lennének ilyen ritkák. Kétség sem férhet ahhoz, hogy sok varázsló megkísérelte már lemásolni az évek során, de ezeket a varázsigéket nem bírja el a hétköznapi papír. A mágia ereje azonnal hamuvá égetné a tintát és a lapokat.

Elisabeth meglepetésére az igazgatónő komolyan vette a kérdését, bár már nem őt nézte, hanem a lapokat, amelyeket egymás után fordított meg, hogy ellenőrizze, nem esett-e bajuk útközben.

– Még eljöhét az az idő, amikor szükség lesz ilyen varázsigékre, bármennyire utálatosak is. Nagy felelősséggel tartozunk ennek az országnak, Scrivener. Ha ez a grimoár elpusztulna, a benne lévő varázsigék örökre elvesznének. Ebből csak ez az egyetlenegy van.

– Igenis, igazgatónő.

Elisabeth ezt pontosan értette. A felügyelők nemcsak a grimoárokat védték meg a világtól, hanem a világot is a grimoároktól.

A lány teste megfeszült, amikor az igazgatónő kicsit elgondolkodott, és közelebb hajolt az egyik oldalhoz, hogy megvizsgálja a rajta lévő foltot. A magasabb osztályú grimoárok utaztatása mindig kockázatos, mivel véletlen balesetek következtében is maleficusokká változhatnak. Alaposan át kell őket vizsgálni, mielőtt bekerülnének a pincébe. Elisabeth határozottan érezte, hogy a borító alól kikandikáló szemek közül több is egyenesen rászegeződik – és fondorlatosság csillog bennük.

Sejtette, hogy nem szabad egyenesen rájuk néznie. Abban a reményben, hogy ez segít elterelni a gondolatait, inkább a lapokat pásztázta a tekintetével. A mondatok egy része austermeeri volt, azaz ősi nyelven írták őket. A többi viszont énokiul, a varázslók nyelvén íródott, amely furcsa, kacifántos rúnákból állt; ezek a jelek úgy világítottak a lapokon, mint az izzó parázs. Ezt a nyelvet csak úgy lehet megtanulni, ha az ember démonokkal szövetkezik. Elisabeth halántéka a rúnák pusztá látványától is lüktetni kezdett.

– *Segédkönyvtáros...*

A suttogó hang olyan idegenül és váratlanul kúszott be az elméjébe, mint amikor egy hideg, nyálkás hal ér az ember bőréhez a tó vizében. Elisabeth összeresztett, és felnézett. Semmi jelét nem látta az igazgatónőnek annak, hogy ő is hallotta volna a hangot.

– *Segédkönyvtáros, látlak...*

Elisabeth lélegzete elakadt. Még emlékezett, mire utasította az igazgatónő, és igyekezett figyelmen kívül hagyni a hangot, de semmi másra nem tudott koncentrálni, ráadásul számtalan szem figyelte rosszindulatú intelligenciával.

– *Nézz rám! Nézz ide!*

Elisabeth tekintete lassan kúszott lefelé, mintha csak egy láthatatlan, ellenállhatatlan erő vonzaná.

– Tessék – szólalt meg az igazgatónő. A hangja olyan tompán és fojtottan csengett, mintha a víz alól beszélne. – Végeztünk. Scrivener?

Amikor Elisabeth nem válaszolt, az idősebb nő becsapta a grimoár fedelét, mondat közben elvágva a suttogó hangot. Elisabeth érzékelése egy pillanat alatt helyreállt. A lány mély levegőt vett, és érezte, ahogy az arca égni kezd a szégyentől. A szemek dühösen kidülledtek, a tekintetük Elisabeth és az igazgatónő között cikázott.

– Ez ügyes volt. Jóval tovább kitartottál, mint amire számítottam.

– Majdnem legyőzött – suttogta Elisabeth. Miért gratulál neki az igazgatónő? Jeges verejtek ütött ki a bőrén, amitől reszketni kezdett a hűvös kazamatában.

– Igen. Ezt akartam ma megmutatni neked. Van érzéked a grimoárokhoz, olyan tehetségesen kezeled őket, ahogyan azt még egyetlen segédkönyvtárostól sem láttam. De azért még sokat kell tanulnod. Elvégre felügyelő akarsz lenni, nem igaz?

Elisabeth halk válasza, amit az igazgatónő színe előtt mondott ki, a falak mentén sorakozó angyalszobrok füle hallatára, úgy hangzott, mint egy vallomás.

– Egész életemben erre vágytam.

– Azért ne feledd, hogy ezen kívül még sok út áll nyitva előtted.

– Az igazgatónő szája a sebhely miatt szomorúvá torzult. – Mielőtt

választanál, győződj meg arról, hogy tényleg a felügyelői hivatás a leghőbb vágyad!

Elisabeth csak bólintott, mert nem bízott a saját hangjában. Nem értette, hogy amennyiben átment a próbán, miért tanácsolja neki azt az igazgatónő, hogy gondolkozzon el az álma elvetésén. Elképzelhető, persze, hogy valamilyen szempontból felkészületlennek, éretlennek bizonyult. Úgy döntött, hogy amennyiben ez a helyzet, még jobban fog igyekezni. Még egy egész éve maradt a tizenhetedik születésnapjáig, amikor elég idős lesz ahhoz, hogy elkezdődhessen a képzése a Kollégiumban – ezalatt bebizonyíthatja, hogy minden kétséget kizáróan alkalmas a feladatra, és kiérdemelheti az igazgatónő elismerését. Nagyon remélte, hogy sikerülni fog.

Együttes erővel visszatoloncolták a grimoárt a ládába. Amint hozzáért a sóhoz, a könyv azonnal felhagyott a küzdelemmel. A fedél csattanása megtörte a kazamata síri csendjét. Mindenki tudta, hogy a ládát évekig, talán évtizedekig nem fogják újra kinyitni. A könyv biztonságban van. Már nem jelent veszélyt senkire.

De Elisabeth nem tudta száműzni a hangját a gondolataiból, és azt a baljós előérzetet sem, hogy nem most látta utoljára a *Szemek könyvét* – és az sem most látta utoljára őt.

Kettő

Elisabeth hátradőlt, és megcsodálta az asztalától elébe táruló kilátást. A harmadik emeleti könyvmozgásokhoz osztották be, és a helyéről a teljes könyvtártermet belátta. A napfény beáradt a bejárati ajtó feletti magas rózsablakokon, rubinvörös, zafírkék és smaragdzöld prizmákkal világítva meg a kerek függőfolyosók bronzkorlátjait. Könyvespolcok emelkedtek a hatemeletes magasságban lévő boltíves mennyezetig, olyan benyomást keltve, mint a kifordított tortarétegek vagy egy amfiteátrum karzatai. Dünnyögés töltötte be a visszhangos belső teret, amelyet egy-egy köhögés vagy horkantás tört meg. Ezeknek a hangoknak a legnagyobb részét nem a fel és alá járkáló, kék köpenyes könyvtárosok adták ki, hanem a polcokon sustorgó grimoárok.

Amikor Elisabeth beszívta a levegőt, a tüdeje megtelt a pergamenek és a bőr édes illatával. Porszemek lebegtek a betűző napsugarakban, olyan mozdulatlansággal, mintha gyantába tapadt arany fale-

véltöredékek lennének. Hatalmas papírkupacok magasodtak a lány íróasztalán, olyan ingatag benyomást keltve, mintha bármelyik pillanatban ledőlhetnének, és elfeledett kikérőlapok alá temethetnék.

A lány vonakodva a tekintélyes halmokra irányította a figyelmét. Summershall Nagy Könyvtára a királyság Nagy Könyvtárai közé tartozott. Három teljes napi utazásra volt a legközelebbi szomszédjaitól, amelyek egyenletes távolságra helyezkedtek el egymástól egy kör mentén Austermeerben, és amelyeket a Tintautak kötöttek össze a kör középpontjában található fővárossal, mint egy kerék küllői. A grimoárok utaztatása a könyvtárak között elég kényes feladat tudott lenni. Bizonyos kötetek olyan heves gyűlöletet tápláltak egymás iránt, hogy nem lehetett pár mérföldnél közelebb vinni őket egymáshoz anélkül, hogy üvöltöni ne kezdtek volna, vagy lángokban törtek volna ki. Még egy ház méretű kráter is keletkezett a Vadmozsár vidékén, ahol két könyv nézeteltérésbe keveredett egy mágia-tudományi doktrínát illetően.

Elisabethnek segédkönyvtárosként az volt a feladata, hogy az egyestől a hármas szintig terjedő könyvmozgásokat kezelje. A grimoárokat tízes skálán osztályozták a veszélyességük alapján, és ami a négyes szintnél magasabb fokozatot kapott, különleges elhelyezést igényelt. Magában Summershallban semmit nem tartottak, ami nyolcas szintnél veszélyesebb lett volna.

Elisabeth lehunyta a szemét, és a kupac tetején lévő cetliért nyúlt. *Knockfeld*, tippelte, Summershall északkeleti szomszédjára gondolva.

Megfordítva a papírt kiderült, hogy az a Királyi Könyvtár igénylőlapja. Ez nem tűnt meglepőnek; az áthelyezések több mint kétharmada oda irányult. Elisabeth úgy gondolta, hogy egy szép napon talán összepakol, és ő is odautazik. A Királyi Könyvtár a Kollégiummal egy épületben kapott helyet a főváros szívében, és a lány azt ter-

vezte, hogy amikor éppen nem a felügyelői képzésen vesz majd részt, akkor a könyvekkel teli folyosókon fog barangolni. Ezek a járatok a képzeletében mérföldeken át tartottak, és zsúfolásig voltak könyvekkel, titkos járatokkal és rejtett helyiségekkel, amelyek az univerzum titkait tartogatták számára.

De csak abban az esetben, ha sikerül kiérdemelnie az igazgatónő jóváhagyását. Már egy hét is eltelt a kazamatában töltött estéjük óta, és azóta sem sikerült megfejtenie a tanácsát.

Még mindig emlékezett arra a pillanatra, amikor elhatározta, hogy felügyelő lesz. Nyolcéves volt, és aznap bemenekült a könyvtár titkos járataiba, hogy megszökjön Hargrove mester egyik leckéje elől. Nem lett volna képes még egy órán át egy hokedlin fészkelődni a fülledt raktárhelyiségben – amit tanteremmé neveztek ki –, az Ősi Nyelv deklinációit ismételve. Főleg egy olyan délutánon, amikor a nyár forró ökölrel csapkodta a könyvtár falait, és mézsűrűsége köpülte benne a levegőt.

Tisztán emlékezett arra, hogyan csorgott végig a verejték a hátán, miközben négykézláb végigkúszott az alagút pókhálói között. De a járat legalább sötét volt, oda nem hatolt be a nap. A padlódeszkák között beszivárgó fény elég világosságot biztosított ahhoz, hogy lásson, és hogy elkerülje a szétrebbenő könyvtetveket, amelyek páni félelemben szaladtak ezerfelé, amikor megzavarta a fészket. Némelyik akkorára hízott a mágikus pergameneken, mint egy patkány.

Bárcsak rá tudta volna beszélni Hargrove mestert, hogy inkább menjenek be a faluba! Az csak öt perc sétára volt, lefelé a domboldalon, a gyümölcsösön át. Vágyódva gondolt a piacra, a szalagokat, almákat és cukormázás pudingokat árusító emberek zsvajára – néha még utazó kereskedők is megfordultak Summershallban, hogy megpróbáljanak túladni a portékájukon. Elisabeth egyszer még harmo-

nikaszót is hallott és egy táncoló medvét is látott ott, sőt egy emlékezetes alkalommal végignézhette, ahogy egy férfi egy olyan lámpát mutat be, amelynek a kanóca olaj nélkül is ég. A tanteremben lévő könyvek egyike sem adott magyarázatot arra, hogy miképpen működik ez a lámpa, ezért Elisabeth azt feltételezte, hogy mágiával, vagyis minden bizonnyal gonosz találmány lehet.

Talán ezért nem szerette Hargrove mester bevinni a városba. Talán attól tartott, hogy amennyiben Elisabeth a könyvtár védelmén kívül futna össze egy mágussal, az elrabolná. Egy olyan kislány, mint amilyen ő, minden bizonnyal megfelelő áldozatul szolgálhatna bármilyen démoni szertartáshoz.

A kis Elisabetht ekkor felnőtthangok intették. Közvetlenül maga alól hallotta őket. Az egyik Hargrove mester hangja volt, a másik pedig...

Az igazgatónőé.

Nagyot dobbant a szíve. A padlóhoz préselte magát, hogy lekukucskáljon egy lyukon át a fénybe, amely felszivároghatva beragyogta kócos haját. Nem sokat látott; egy papírokkal borított asztal részletét, egy ismeretlen iroda sarkát. Amikor felmerült benne, hogy ez talán az igazgatónő irodája, zakatolni kezdett a pulzusa az izgalomtól.

– Ez már a harmadik alkalom ebben a hónapban – mondta Hargrove –, és egyszerűen nem tudok már mit kitalálni. Az a lány egy kis vadember. Eltűnik, az ég tudja, hová, folyamatosan bajba keveredik... Múlt héten egy egész ládányi eleven könyvtetűt borított az ágyambal!

Elisabeth alig tudta visszafojtani a kitörni készülő tiltakozást. Ő azzal a szándékkal gyűjtötte be a könyvtetűcsapatot, hogy tanulmányozza, nem azért, hogy szabadon engedje mindet. Az elvesztésük hatalmas csapást jelentett számára.

Ám amit Hargrove ezután mondott, az azonnal feledtette vele a könyvtetűvesztését.

– Meg kell kérdőjeleznem, hogy tényleg jó döntés-e a Nagy Könyvtárban felnevelni egy gyermeket. Biztosra veszem, hogy bárki is hagyta a küszöbünkön, tisztában volt azzal a szokásunkkal, hogy hajlamosak vagyunk inasként befogadni a talált gyermekeket. De általában nem fogadunk be tizenhárom éven aluli kislányokat vagy kislányokat. Nem szívesen állok Finch felügyelő mellé semmilyen kérdésben, ugyanakkor most úgy gondolom, hogy el kellene gondoloznunk azon, amit ő az elejétől fogva mondogat: hogy az ifjú Elisabeth talán sokkal jobb helyen lenne egy árvaházban.

Bár ezek a szavak eléggé felkavarták, Elisabeth számtalanszor hallotta már őket. Az a tudat segített neki elviselni az efféle megjegyzéseket, hogy az igazgatónő biztosítja a helyét a könyvtárban. Azt nem tudta volna megmondani, hogy miért teszi. Az igazgatónő szinte soha nem beszélgetett vele. Éppolyan távolinak tűnt, mint a hold, továbbá ugyanolyan megközelíthetetlennek is. Elisabeth szemében az igazgatónő döntése, hogy befogadja őt, szinte misztikus ködbe burkolózott, amit sem megkérdőjelezni, sem megváltoztatni nem lehet.

Lélegzet-visszafojtva várta, hogy most is tiltakozni kezdjen Hargrove javaslata ellen. A karján bizseregni kezdett a bőr a türelmetlenségtől, hogy végre hallhassa a hangját.

Az igazgatónő viszont azt felelte:

– Én is ugyanezen gondolkozom, Hargrove mester. Már nyolc éve szinte minden egyes nap.

Nem, ez nem lehet igaz! Elisabeth ereiben csigatempóra lassított a vér. Úgy dobolt a füle, hogy szinte meg sem hallotta a folytatást.

– Akkoriban, oly sok évvel ezelőtt eszembe sem jutott, milyen hatással lehet rá, ha vele egykorú gyermekektől elszigetelve nő fel. A legfiatalabb inasaink öt évvel idősebbek nála. Tanúsít bármiféle érdeklődést irántuk?

– Megpróbált összebarátkozni velük, de attól tartok, nem sok sikerrel – válaszolta Hargrove. – Bár lehet, hogy ezt ő maga sem vette észre. Nemrég hallottam, ahogy az egyik kisas az magyarázza neki, hogy a normális gyermekeknek anyjuk és apjuk is van. Szegény kis Elisabeth nem is értette, hogy miről beszél. Azt felelte neki vidáman, hogy rengeteg könyv van itt, ami társaságul szolgálhat neki.

Az igazgatónő felsóhajtott.

– A grimoárokkal való kapcsolata...

– Aggasztó? Igen, valóban. Én is attól tartok, hogy azért nem szenved a társaság hiányától, mert a grimoárokat tekinti a barátainak az emberek helyett.

– Ez veszedelmes hozzáállás. A könyvtárak veszélyes helyek, ezt nem tagadhatjuk.

– Nem gondolja, hogy talán túl veszélyesek a kis Elisabethnek?

Ne, könyörgött magában a kislány. Tudta, hogy a Nagy Könyvtárban lévő kötetek nem közönséges könyvek. Sugdolóznak egymással a polcon, és vasláncok alatt reszketnek. Némelyik tintát köpköd és hisztérikus rohamokat kap; mások magas, tiszta hangon énekelgetnek magukban szélcsendes éjszakákon, amikor úgy ragyog be a csillagfény a könyvtár rácsos ablakain, mint a folyékony higany. Néhány kötet annyira veszélyes, hogy a föld alatti kazamatában kell tartani, sóba csomagolva. Nem, nem mindegyik a barátja.

Ezt pontosan tudta. De ha elküldenék, az olyan lenne, mintha élettelen kötetek közé raknának egy grimoárt. Amikor Elisabeth először látott ilyen könyvet, azt hitte, hogy meghalt.

Ő nem akart árvaházba kerülni, bármi legyen is az. Csak úgy tudta elképzelni, mint egy szürke börtönt, ködbe burkolózva és rácsos kapu mögé zárva. Amikor erre gondolt, összeszorult a torka a rémülettől.

– Maga tudja, Hargrove mester, hogy miért fogadják be a Nagy Könyvtárak az árvákat? – kérdezte végül az igazgatónő. – Azért, mert nekik nincs otthonuk, és nincs családjuk. Mert ők senkinek nem hiányoznának, ha meghalnának. Még az is felmerült bennem, hogy... Scrivener talán azért húzza ilyen sokáig, mert a könyvtár így akarja. És hogy talán jobb lenne, ha megmaradna a kapcsolata ezzel a hellyel, bármit is jelentsen ez.

– Nagyon remélem, hogy nem bizonyul tévedésnek ez a döntése, igazgatónő – válaszolta Hargrove mester gyengéden.

– Én is – jelentette ki az igazgatónő csüggedten. – Scrivener érdekében is, és a magunkéban is.

Elisabeth tovább várakozott, a fülét hegyezve, de úgy tűnt, hogy a sorsával kapcsolatos döntés meghozatott. Léptek nyikordultak odalent, és az iroda ajtaja halkán kattánva becsukódott.

Elisabeth kapott egy kis haladéket – egyelőre. Mennyi időre vajon? A világa alapjaiban megrendült, az igazgatónő egyetlen döntésével örökre elküldheti a könyvtárból. Még soha nem érezte magát ilyen bizonytalanak, ilyen tehetetlennek, ilyen kicsinek.

Ekkor hozta meg a fogadalmát a porban, a pókhálók között lapulva, az egyetlen elérhető szalmaszálba kapaszkodva. Amennyiben az igazgatónő nem biztos abban, hogy a Nagy Könyvtár az egyetlen megfelelő hely Elisabeth számára, akkor be kell ezt bizonyítani neki. Ő is olyan nagyszerű, ügyes felügyelő lesz, mint az igazgatónő. Mindenkinek be fogja bizonyítani, hogy itt a helye, hogy még Finch felügyelő se tudja megtagadni tőle ezt a jogot.

És mindenekfelett...

Mindenekfelett arról fogja meggyőzni őket, hogy ő nem csak egy tévedés.

– Elisabeth! – sziszegte egy hang a jelenben. – Elisabeth! Alszol?

Erre döbbsen felkapta a fejét, és az emlékei elillantak. Körülnézett, hogy megtalálja a hang forrását. Egy lány kukucskált ki két közeli könyvespolc között, a copfjai a válla felett röpködtek, miközben ellenőrizte, hogy nincs-e valaki látótávolságban. A szemüvege felnagyította sötét, okos szemét; az alkarja barna bőrén sietve felfirkantott jegyzetek kukucskáltak ki a ruhaujja alól. Elisabethhez hasonlóan ő is kulcsot viselt láncon a nyakában, amely tisztán kirajzolódtott halványkék tanoncköpenye anyagán.

Elisabeth szerencsés volt, hogy nem maradt örökre barátok nélkül. Aznap ismerkedett meg Katrien Quillworthyvel, amikor tizenhárom éves korukban mindketten elkezdtek a segédkönyvtárosi szolgálatot. A többi segédkönyvtáros egyike sem akarta megosztani a szobáját vele, mert az a hír járta róla, hogy egy ládányi könyvetű rejtőzik az ágya alatt. Katrien viszont pont ezért elegyedett vele szóba.

– Nagyon remélem, hogy tényleg így van – mondta. – Azóta szeretnék velük kísérletezni, hogy először hallottam a létezésükről. Állítólag immunisak a mágiára... El tudod képzelni, hogy ez mit jelenthet a tudományra nézve?

Azóta is elválaszthatatlanok voltak.

Elisabeth lopva félreseperte maga elől a papírokat.

– Történt valami? – kérdezte suttogva.

– Szerintem te vagy az egyetlen ember Summershallban, aki nem tudja, mi történik. Hargrove-ot is beleértve, aki az egész délelőttöt a mosdóban töltötte.

– Ugye, nem arról van szó, hogy Finch felügyelőt lefokozzák? – kérdezte Elisabeth reménykedve.

Katrien elvigyorodott.

– Azon még dolgoznom kell. Biztosra veszem, hogy előbb-utóbb találok valami terhelő bizonyítékot rá nézve. És amikor ez bekövetkezik, te leszel az első, aki megtudja. – Már évek óta azt tervezgette szabadidejében, hogyan fogja megbuktatni Finch felügyelőt.

– Nem, egy magiszterről van szó. Most érkezett, és a kazamatában szeretne körülnézni.

Elisabeth majdnem lebukfencezett a székéről. Körbenézett, majd bevetette magát Katrien mellé, a könyvespolc mögé, és lekuporodott. A barátnője olyan alacsony volt, hogy különben csak a feje búbját látta volna.

– Egy magiszter? Ez biztos?

– Abszolút. Még soha nem tűntek ilyen feszültnek a felügyelők.

Elisabeth rájött, hogy tisztán látta az aznap reggeli jeleket. A felügyelők megfeszített állal, a kardjukat markolászva masíroztak el mellette. A segédkönyvtárosok kisebb csoportokba gyűlve sugdolóztak a folyosókon. Mintha még a grimoárok is nyugtalanabbnak tűntek volna a megszokottnál.

Egy *magiszter*. Úgy futott végig rajta a félelem, mint ahogy egy akkord szalad végig oda-vissza egy hárfa húrjain.

– És mi köze ennek hozzánk? – kérdezte.

Eddig még csak nem is láttak *rendes* varázslót. Azon ritka alkalomkor, amikor mágusok látogattak el Summershallba, a felügyelők egy különleges ajtón vezették be őket, és onnan azonnal egy olvasóterembe kísérték a vendégüket. Elisabeth biztosra vette, hogy egy magisztert még nagyobb elővigyázatossággal kezelnek.

Katrien szeme felragyogott.

– Stefan fogadott velem, hogy a mágiszternek hegyes füle és patás lába van. Természetesen téved, de meg kell találnom a módját, hogy ezt be is bizonyítsam. Ki fogom kémlelni. És neked tanúskodnod kell majd a szavaim igazsága mellett!

Elisabeth élesen beszívta a levegőt. Az üresen hagyott asztalára pillantott.

– De ahhoz el kell hagynunk az engedélyezett zónát.

– És Finch karóra tűzi a fejünket, ha elkap minket – fejezte be helyette Katrien. – De nem fog elkapni. Ő nem tud a titkos járatokról.

Elisabeth kivételesen nem Finch miatt aggódott. A *Szemek könyvének* vérekes, düledt szemei jutottak eszébe. Azok a szemek korábban hozzá vagy a barátnőjéhez hasonló embereké lehettek.

– Ha a mágiszter kap el minket – mondta –, akkor ő nem fog meglepédeni azzal, hogy karóra tűzi a fejünket.

– Ezt kétlem. A Reformok tiltják, hogy a varázslók bárkit megöljenek, hacsak nem önvédelemből. Legfeljebb a hajunktól foszt meg minket, vagy kelésekkel borítja be a testünket – vont a vállát Katrien. – Gyere már! Ez egy életre szóló lehetőség. Számomra mindenképpen. Mikor fogok legközelebb mágisztert látni? Hány esélyt kapok még az élettől vajon arra, hogy mágikus kelések borítsák a testemet?

Katrien levéltáros akar lenni, nem felügyelő. Neki nem kell majd varázslókkal találkoznia a munkája során, Elisabethnek viszont...

De mégis; Katriennek igaza van, ez tényleg nagy lehetőség. Elvégre pár éjszakával korábban elhatározta, hogy még keményebben fog igyekezni azon, hogy lenyűgözze az igazgatónőt. A felügyelők nem félnek a varázslóktól, és minél többet megtud a fajtájukról, annál felkészültebb lesz, mire eljön az ő ideje.

– Rendben – húzta ki magát teljes magasságában. – Valószínűleg a keleti olvasóterembe viszik majd.

Miközben elindultak a polcok között, Elisabeth megszabadult a maradék kétségeitől. Ő mindig megpróbálta nem megszegni a szabályokat, de ezen erőfeszítéseit furamód soha nem koronázta siker. Alig egy hónappal korábban történt egy katasztrófa az ebédlő csillárjával – bár legalább szegény öreg Bellwether úrhölgy orra rendbe jött azóta. És amikor eperlekvárt öntött minden... Nos, arra jobb nem is gondolni.

Amikor odaértek Bölcs Cornelius szobrához, amit Elisabeth tájékozási pontként használt, körülnézett, hogy megkeresse az ismerős bordó gerincet. A polc magasságának a felénél pillantotta meg; aranybetűkkel írt címe már túlságosan lekopott róla, hogy olvasható legyen. A grimoár lapjai álmosan susogtak neki, amikor a lány felnyúlt, és úgy vakargatta meg, ahogy azt kell. Ekkor halk kattanás hangzott fel a polc belsejéből: mint amikor egy zár kinyílik. Utána az egész alkotmány elfordult, és láthatóvá vált mögötte egy titkos alagút poros bejárata.

– Még mindig nem tudom elhinni, hogy ez senkinek nem működik, csak neked – jegyezte meg Katrien, miközben beléptek. – Én már tucatnyi alkalommal próbáltam megvakargatni. És Stefan is.

Elisabeth vállat vont. Ezt ő sem értette. Arra koncentrált, nehogy eltüsszentse magát, miközben bevezette Katrient a keskeny, kanyargós folyosóra, útközben a pókhálókat hessegetve, amelyek szellemgírlandokként ereszkedtek le a gerendákról. A másik oldalon egy olvasóterembe jutottak ki egy kárpit mögül. Megálltak hallgatózni, hogy meggyőződjenek arról, hogy a helyiség teljesen üres, és csak utána küzdötték ki magukat a súlyos drapéria mögül, a ruhájuk uj-jába fojtva a köhögésüket.

A segédkönyvtárosok számára tiltott zónának számítottak az olvasótermek. Elisabeth egyszerre töltötte el megkönnyebbülés és csalódottság, látva, hogy a helyiség meglehetősen hétköznapi benyomást kelt. Férfias stílusban rendezték be, rengeteg sötét fával és bőrrrel. Egy nagy mahagóniasztal állt az ablak előtt, és több bőrszék vett körül egy kandallót, amelyben fahasábok pattogtak és szórtak szikrákat, amikor beléptek. Elisabeth összerendezte a hang hallatán.

Katrien nem vesztegette az idejét. Miközben a barátnője nézelődött, ő egyenesen az asztalhoz lépett, és kotorászni kezdett rajta.

– Természettudományos célokból teszem – jegyezte meg. Ez gyakran elhangzott a szájából közvetlenül azelőtt is, hogy valami felrobbant volna.

Elisabeth a kandalló felé sétált.

– Mi ez a szag? Ez nem a tűzé, ugye?

Nem. Az valami másé volt. Elisabeth addig szaglászott, amíg meg nem találta a szag forrását az egyik karosszékekben. Odanyomta az orrát a párnájához, de azonnal hátra is hőkölt, úgy megszédült.

– Elisabeth! Jól vagy?

A lány kapkodva vette a levegőt, és próbálta kipislogni a szeméből a könnyeket. A csípős szag olyan makacsul tapadt a nyelvére, hogy szinte az ízét is érezte: perzselt, természetellenes benyomást keltett – amilyennek az égett fémét tudta volna elképzelni, amennyiben a fém éghető lenne.

– Azt hiszem, igen – zihálta.

Katrien nyitotta a száját, hogy megszólaljon, majd az ajtóra nézett.

– Hallod? Jönnek!

Gyorsan beprésették magukat a fal előtt álló könyvespolc mögé. Katrien könnyedén elfért ott, Elisabeth számára viszont elég szűkösnek bizonyult a hely. Tizennégy évesen már a legmagasabb lányok

közé tartozott Summershallban. Két évvel később már a legtöbb fiút is túlnőtte.

A két karját mereven megfeszítette az oldala mellett, és alig vett levegőt abban a reményben, hogy sikerül megbékítenie a grimárokat, amelyek elítélően dörögtek a személyes terület ért támadás miatt.

Hangok szűrődtek be a folyosóról, majd elfordult a kilincs.

– Itt is vagyunk, Thorn magiszter – mondta egy felügyelő. – Nemsokára az igazgatónő is megérkezik, hogy lekísérje önt a kazamatába.

Elisabeth gyomra összerándult, amikor meglátta a magas, csuklyás alakot, aki besétált a helyiségbe. A mágus smaragdzöld köpenye hullámokat vetett a bokája körül. A férfi az ablakhoz lépett, széthúzta a függönyöket, majd megállt, és kibámult a könyvtár tornyaira.

– Mi történik? – lehelte Katrien Elisabeth válla alatt. – Én nem látok semmit innen lentről.

Elisabeth látótere is csak egy keskeny résre szűkült a könyvek pereme felett. Ő sem tudott mindent megfigyelni. Lassan, óvatosan odébb araszolt, hogy jobb szögből lásson. A mágus hátratolta a csuklyáját. A haja szénfekete volt, hullámos, és hosszabbra hagyta nőni, mint a legtöbb férfi Summershallban. A bal halántékánál egy ezüstszürke tincs állt kontrasztban a többivel. Még pár centi oldalra, és...

Alig idősebb nálunk, gondolta a lány meglepetten. Mind az ezüstös tincs, mind az előkelő cím miatt jóval idősebb emberre számított. De elképzelhető, hogy a varázsló külseje megtévesztő. Talán azáltal sikerült megőriznie fiatalos megjelenését, hogy szüzek vérében fürdik – Elisabeth olvasott ilyesmiről egy regényben.

Katrien kedvéért alig észrevehetően megrázta a fejét. A mágus haja túl sűrű volt ahhoz, hogy meg lehessen állapítani, hegyes-e a füle. Ha volt is patája, a köpenye szegélye eltakarta.

Elisabeth még hevesebben kezdte rázni a fejét. A mágiszter feléjük fordult, és a tekintete a könyvespolcra szegeződött. Szürke szeme rendkívül világosnak tűnt, olyannak, mint a kvarc, a köteteken végigfutó tekintetétől pedig megfagyott a leselkedő ereiben a vér. Még soha nem látott ennyire kegyetlen szempárt.

Ő nem osztozott a barátnője meggyőződésében, miszerint a varázsló még akkor sem bántaná egyiküket sem, ha észrevenné őket. Ő a mágia legendáin nőtt fel: tömegsírokból feltámadó seregeken, amelyek visszatérnek, hogy a királyuk oldalán harcoljanak, véres szertartásokon feláldozott ártatlanokén, démonok által megnyűzott gyermekekén. És most, hogy megjárta a kazamatát, a saját szemével is láthatta egy varázsló művét.

Amikor a mágiszter közelebb lépett hozzá, Elisabeth nagy elszörnyedésére azon kapta magát, hogy mozdulni sem bír. Egy grimoár beharapta a köpenyét a lapjai közé. Morogva rágta a szövetét, úgy rángatva, mint egy dühös terrier. A mágus szeme a hang forrását keresve elkeskenyedett. Elisabeth kétségbeesetten megrántotta a ruháját, de a grimoár is épp abban a pillanatban engedte el, amitől a lány nekitántorodott a polcnak...

Ami vele együtt leborult a földre.